

УКРАЇНСЬКА ЕТНО-МЕРЕЖА

Інтернет, як нова бізнесова технологія, змінює світ: економічно, політично, культурно. Та найсильніше, на мою думку, — етнографічно! Як це так, запитаєте? Дозвольте пояснити. Економіка стає глобальною. Люди розходяться по Землі за роботою, за обіцянками кращого життя. Це ми бачимо скрізь. Новий Європейський союз зробив можливим для молодих, скажімо, французів працювати в Англії, а англійців — в Іспанії і так далі. Тобто економіка розкидає людей по планеті, по різних країнах. З цим згодні майже всі. Але не всі бачать інший напрямок у суспільному розвитку країн і народів, тобто, якщо можна так сказати, в розвитку Земного Суспільства.

Давайте простежимо, що робиться з національною культурою того француза в Англії або того англійця в Іспанії. Якби це було сотню років тому, то вони б асимілювалися з місцевим населенням і місцевою національною культурою. Їхні власні національні корені в більшості випадків зникли б. Причиною цього була б їхня повна відірваність від своєї країни — фізична, інформаційна, культурна. Та час змінився. Його змінила нова технологія. Француз, який працює в Англії, як показують сьогоднішні факти, більше не асимілюється. Він живе в тісному контакті з іншими французами. В першу чергу з тими, хто є в Англії, а потім з тими, які є у Франції. Інтернет дозволив йому відчувати себе частиною тої нації, до якої він хоче належати, яка його приймає, як свого! І це конче потрібно кожній людині — бути серед своїх людей, серед своєї нації. Для чого? Дуже просто — для людського виживання, яке включає не тільки фізичне, але й культурне, духовне виживання. Тому що ми люди, а не звірі.

Люди починають формуватися Інтернетом та іншими новими технологіями зв'язку в небачені досі нові суспільні єдності. Я придумав нове слово для такої нової спільності людей — «етно-мережа». Які вона має ознаки? Вона є ГЛОБАЛЬНИМ об'єднанням людей одної етнічної групи через Інтернет та інші засоби сучасних комунікацій. Це по-перше. А по-друге, така «етно-мережа» має своє джерело генетичного початку, має свою прабатьківщину, яка існує для кожного члена «етно-мережі» як джерело його її культури, мови, історії, тобто всього, чим дорожить людина. Вона — як мати, як рідний дім, як натхнення.

Прикладом таких «етно-мереж» може бути зараз будь-яка нація світу. У Греції зараз живе 10 мільйонів греків, і понад 10 мільйонів живе поза межами Греції. І більшість із них скрізь тримаються разом. У Чикаго зараз живе більше поляків, ніж у Варшаві. І майже всі вони зв'язані якимось з Польщею. Ірландців в Америці більше, ніж в Ірландії. Вони є однією з найдавніших іммігрантських хвиль до США. І що ж вони тут — асимілювалися? Та нічого подібного! Ні вони, ні італійці, практично ніхто з іммігрантів не забув свої національні корені, традиції, комуні. Усі вони намагаються триматися разом, одружуватися і виходити заміж за своїх, ходити у церкви, де служба провадиться якщо не рідною мовою, то принаймні у рідних традиціях, і т.п. Звичайно, є багато і тих, які загубили свої корені, змішалися, забули... А чи нема таких в Україні? Це завжди було, в усі віки. Культуру і націю рухали уперед одиниці. Оці «одиниці» раніше були тільки у себе в державі, а тепер вони стали жити в усьому світі. Та їхня мета не змінилася. Вони хочуть бачити свою націю великою і могутньою. Думка про це їм приносить радість і натхнення.

Мені підказують, що в Америці більшість українців асимілювалися, так само як і інші нації. Там усі, так би мовити, стали «американцями». Тобто я начебто кажу тут щось не те... Але ж статистика показує інше! Дозвольте пояснити, як я бачу цю «асиміляцію». Статистика залежить, по-перше, від того, які питання задавати, по-друге, як оцінювати відповіді крізь призму соціального процесу. Це правда, що багато американських українців не розмовляють українською мовою, не цікавляться подіями в Україні, не читають українських газет чи книжок і навіть не володіють українською мовою. Але так само чимало американських італійців, греків, німців розмовляють англійською мовою, а іншої не знають, так само вони змішуються в шлюбах, відриваються від національної культури... Та запитайте будь-

кого з них, звідкіля його предки, і він скаже, що є, наприклад, наполовину англійцем, на четвертину ірландцем, на восьмеринку італійцем і на восьмеринку американським індіанцем. Тобто люди пам'ятають свої генетичні коди, свої першовитоки. Часто не розуміючи навіть, чому і навіщо. Змішуються? Звичайно. Так було, є і буде. А скільки змішалось в Україні за останні 8000 років? Дуже багато. Але ж чи пам'ятаємо ми свої початки? Чи знаємо ми достеменно, хто ми такі? Слов'яни, скити, арійці?...

Але живе і постійно перероджується протягом тисячоліть святе «зерно культури», вічними є традиції нашого етносу. Це «зерно культури» живе в кожній нашій людині, без винятку. Часом у дуже складних комбінаціях. І це «зерно» в кожному поколінні прагне напитися і «запліднитися» з таємничого «джерела життя», яким є національна культура пращурів. **Інтернет і нові «етно-мережі» допомагають відшукати «джерело життя» і почати «пити» з нього. Але «джерело» — тобто та країна, де живуть «духи предків», де зберігається РІД людини — не тільки віддає: воно саме зміцнюється і підсилюється «етно-мережами»...**

Так ви запитували, що то є — Корпорація Колос? Так оце ж вона і є, породжена феноменом «етно-мережі» та розумінням можливостей спільної роботи на користь українську, задля того, «щоб краще у світі жилося!» Щоб зміцнювався і покращувався наш рід, родина, народ. Бо інакше нас всіх чекає загибель або рабство. Слава Богу, ми ще не загинули, але в рабстві побували, і не раз, а деякою мірою є там і зараз. **Звільнитися від рабства можна, треба тільки забажати! Для цього необхідно зрозуміти, як працює світ, хто ми такі, як ми стаємо єдиною «етно-мережею» і як нам жити далі.**